ΕΤΟΣ Δ'.— ΑΡΙΘ. 459 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. **20** — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΑΤΙ ΚΟΣΟΥΡΑΚΙΑ

ΣΚΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὰ χαριτωμένα ταῦτα *Σκουλούδια* δὲν εἶνε δὰ τόσον ἁπλᾶ, ὅσον ἐφαντάσθη ὁ κ. Τρικούπης ὅτι θὰ τὰ θεωρήσῃ χάσκων πρὸ τῆς σοφίας αὐτοῦ ὁ κόσμος. Πᾶν' ἐκεῖνοι οἱ χρυσοὶ χρόνοι, οἱ μῆνες ἔπρεπε νὰ εἴπωμεν, αἱ ἡμέραι ἴσως! Τόσον σπάταλος ἀπεδείχθη τῆς δόξης αὐτοῦ, ὄχι, τί λάθος! ἀλλὰ τῆς περὶ αὐτοῦ δόξης τῶν ἄλλων ὁ κ. πρωθυπουργός. Πᾶν', καὶ ὁ κ. Τρικούπης ἱστάμενος ἢ μᾶλλον κλονούμενος ἐπὶ τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς Ταρπηΐας, βλέπει ἀμφισβητούμενα πανταχόθεν καὶ ἐγγύθεν μάλιστα, πολὺ ἐγγύθεν, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἁπλούστατα ἔργα του. Ἁπλῆ, ἁπλουστάτη παραβίασις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων, ἰδού, ὅτι ἐκ κακεντρεχείας ἀνυψοῦται εἰς ἔγκλημα καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀγνωμόνων ὑπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἂν εἶνε ἀληθῆ τὰ λεγόμενα, ὅτι τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διῃρέθη τὰς γνώμας ἐπὶ τοῦ Σκουλουδίου πραξικοπήματος, οἷα ὀφείλεται τῷ κ. πρωθυπουργῷ καὶ τῷ κ. Σκουλούδῃ εὐγνωμοσύνη! Ἀντὶ βουλῆς εἴχομεν ἕως τώρα τυφλὴν θεραπαινίδα τοῦ κ. Τρικούπη· ἀντὶ συμβουλίου ὑπουργικοῦ, τρικουπικὸν μονοβούλιον. Νὰ ἀκούωμεν δὲ τώρα, ὅτι οἱ κύριοι Καλλιγᾶς καὶ Ράλλης, οἱ ἁρμοδιώτεροι ὁμολογουμένως, ἤρχισαν νὰ *σκέπτωνται*, εἶνε κατάκτησις, ἐφ' ᾗ κροτοῦμεν τὰς χεῖρας. Φανταζόμεθα δὲ τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἡ ἀφύπνισις αὕτη μετεδίδετο—καὶ θὰ μετεδίδετο βέβαια—εἰς τὴν βουλὴν, καὶ βλέπομεν ὁλοφάνερον τὸ «*ὅπου φύγει φύγει*».

Ἀλλ' ὑπάρχει ἀκόμη, ὡς λέγουσι, μέλαν τι σημεῖον. Οἱ νομικοί. Βεβαιοῦσι τινὲς ὅτι δεινοὶ ἡμῶν νομοκράτορες, οὓς δὲν ἠξεύρομεν, διότι ἐντρέπονται ἴσως νὰ ξεμυτίσωσιν, ἀπεφάνθησαν, ὦ τοῦ θαύματος! ὅτι ὁ κ. Σκουλούδης, ἀφοῦ ὁ πρωθυπουργὸς τὸ θέλει, εἰμπορεῖ νὰ ἦνε συγχρόνως καὶ πρέσβυς καὶ βουλευτής. Ἂν διστάζωμεν ὀλίγον νὰ πιστεύσωμεν τὴν ἀθυροστομίαν τοῦ κ. Ράλλη καὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ὑπερπιστεύομεν τὴν ἀκριτομυθίαν τῶν νομικῶν μας. Ὑπάγετε εἰς τὰ ὑπουργεῖα καὶ θὰ ἴδητε ἐν αὐτοῖς ἑκατοστύας γνωμοδοτήσεων σοφῶν νομικῶν, φερουσῶν τὰς αὐτὰς ἐν πολλοῖς σεβαστὰς ὑπογραφὰς, ἀλλὰ γνώμας . . . ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἂν σᾶς ἐγέλασαν ποτὲ ἡ *ρεκλάμαις* τοῦ Holoway καὶ ἐπήρατε τὴν πανάκειαν τοῦ ἐνδόξου ἐκείνου ἀγύρτου κατὰ πάσης νόσου καὶ πάσης μαλακίας, ἐμάθετε καλῶς τί εἶνε παρ' ἡμῖν αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν νομικῶν.

Καὶ εἴπομεν μὲν ἡμεῖς ἤδη πρὸ ἡμερῶν εἰς τοὺς κυρίους νομικοὺς μὲ τὸ *νὶ* καὶ μὲ τὸ *σίγμα* τί λέγει ὁ νόμος, καὶ ἐλάβομεν τὸν δάκτυλον αὐτῶν καὶ ἐπεθέσαμεν ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἥλων, δι' ὧν καρφόνονται διαμπερὲς καὶ Σύνταγμα καὶ νόμοι· ἀλλ' εἴχομεν φυλαγμένα καὶ *κουσκουράκια*, καὶ ταῦτα θὰ ξεφανερώσωμεν σήμερον. Εἶνε πάλιν *κείμενα*, ἀλλὰ ζωντανώτερα αὐτὰ ἀπὸ τὸν περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν νόμον, ὅστις εἶναι καταδεδικασμένος ὁ δυστυχὴς νὰ κοιμᾶται ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ βουλὴ καὶ νὰ προέλθῃ εἰς τὸ μέσον ὁ κ. Βάλβης. Τὰ κείμενα ταῦτα διὰ νὰ ἐγερθῶσι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην οὔτε εἴκοσι βουλευτῶν, οὔτε βουλευτικῆς πλειονοψηφίας. Ἀρκεῖ νὰ τὰ ζωογονήσῃ μία *ἀγωγοῦλα* εἴτε τοῦ κ. Καράλη, εἴτε τοῦ κ. Σούτσου, εἴτε τοῦ κ. Μπούμπουλη, ἢ καὶ παντὸς ἐκλογέως Συριανοῦ.

Δὲν τὴν γινώσκομεν ἴσως ὅλοι καλῶς, ἀλλ' εἶναι, εὐτυχῶς, βέβαιον, ὅτι σπουδαιοτάτην κατάκτησιν ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν μας ἐκληροδότησεν ἡμῖν ὁ ἐκλογικὸς νόμος τοῦ 1878. Ἀνοίξατέ τον, φίλοι Συριανοί, ζητήσατε τὸ κεφάλαιον Γ'. «περὶ ἐκτίσεως χρηματικοῦ τιμήματος ἕνεκεν ἐκλογικῶν πα«ραβάσεων», καὶ ἀνάγνωτε τὰ ἄρθρα 67, 68 καὶ 69. «Πᾶς «ἐκλογεὺς ἢ ἐκλόγιμος—λέγουσιν αὐτὰ τὰ κείμενα—οὗτινος «προσεβλήθη οἱονδήποτε δικαίωμα, πηγάζον ἐκ τοῦ παρόν«τος νόμου, δύναται, *καὶ ἂν δὲν τῷ ἐπέφερε βλάβην*, νὰ «ἐγείρῃ καὶ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατὰ παν«τὸς δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ πολίτου, εἰς ὃν' «κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου, ἀνατίθεται ἡ ἐνέρ-

«γεια τῶν προπαρασκευαστικῶν ἢ ὁριστικῶν τῆς ἐκλογῆς «πράξεων, ἀγωγὴν ἱκανοποιήσεως πρὸς ἕκτισιν χρηματικοῦ «τιμήματος». Τὸ ἄρθρον 96, καθ' ὃ διορισθέντος βουλευτοῦ τινὸς εἰς ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, γίνεται ἀμέσως να ἐκλογὴ εἶνε τοῦ *παρόντος νόμου* διορισθέντος τοῦ κ. Σκουλούδη, βουλευτοῦ, εἰς Πρεσβείαν, ἥτις εἶνε θέσις ἔμμισθος, οὗτος μὲν ἔπαυσε νὰ ἦνε βουλευτὴς *ἐπήγασε δὲ ἐκ τοῦ παρόντος Νόμου*, ἀμέσως δικαίωμα ὑπὲρ πάντων τῶν ἐκλογέωντῆς ἐπαρχίας Σύρου νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλον βουλευτὴν, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐχόντων προσόντα καὶ ψήφους νὰ ἐκλεχθῶσιν.

Ἀλλὰ θὰ μᾶς εἴποσν ἴσως οἱ σοφοὶ νομικοί μας, πῶς; Δὲν ἐσυλλογίσθητε, ὅτι πρόκειται περὶ ὑπουργοῦ καὶ ὄχι περὶ δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ πολίτου, καὶ ἐνομίσατε ἐν τῇ ἁπλότητί σας, ὅτι κἄτι καὶ σεῖς ἀνεκαλύψατε; Εἰς τοὺς σοφοὺς νομικοὺς θὰ ἀπαντήσωμεν εὐλαβῶς, ὄχι, δὲν πρόκειται περὶ ὑπουργοῦ. Δὲν εἶναι ἐνταῦθα ἡ περίστασις τοῦ ἄρθρου 45, καθ' ὃ «ἡ ἡμέρα τῆς καθ' ἅπαν τὸ κράτος συγ-«χρόνου ψηφοφορίας ὁρίζεται διὰ Β. διατάγματος», ὅτε ὑπουργὸς εἶνε ὁ ἐνεργῶν. Ἐδῶ εἶνε *συνέχεια* τῶν νομίμως διαταχθεισῶν τῷ 1881 γενικῶν ἐκλογῶν, ὅπως πληρωθῇ τὸ κενὸν αὐτῶν τὸ ἐπελθὸν διὰ τοῦ διορισμοῦ βουλευτοῦ εἰς ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, καὶ τὸ καθῆκον τῆς ἐκτελέσεως τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Νομάρχην. Ὁ Νομάρχης κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ ὀφείλει νὰ τηρῇ τοὺς νόμους καὶ τὰ Β. Διατάγματα, ἅπερ ἀφορῶσιν ἀντικείμενα τῆς ἁρμοδιότητός του, οἱ δὲ νόμοι οἱ ἐκλογικοὶ εἶνε ἀναντιρρήτως τῆς ἁρμοδιότητος τῶν νομαρχῶν· ὁ Νομάρχης κατὰ τὸ ἄρθρον 13 ἐδ. 2 ὀφείλει νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς τηρήσεως καὶ ὑπερασπίσεως τοῦ Συντάγματος, ἐνταῦθα δὲ πρόκειται ἀκριβῶς περὶ τούτου, ἤτοι περὶ τηρήσεως τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ Συντάγματος· ὁ Νομάρχης κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 13 χρεωστεῖ νὰ φυλάττῃ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν νομῶν, *ἐπαρχιῶν, καὶ δήμων*, καὶ *τῶν πολιτῶν κατὰ μέρος*, ἐδῶ δὲ περὶ τούτων ἴσα ἴσα πρόκειται. Ὁ νομάρχης τῶν Κυκλάδων γινώσκει βεβαίως καὶ τὸ ἄρθρον 72 τοῦ Συντάγματος, καὶ τὸ ἄρθρον 96 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, καὶ τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ νόμου περὶ πρεσβειῶν, ἀφοῦ ἄγνοια νόμου δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε... εἰς νομάρχην, ἔστω καὶ Τρικουπικόν. Ὁ νομάρχης τῶν Κυκλάδων, ὅστις ὑποχρεωτικῶς λαμβάνει καὶ ἀναγινώσκει τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» ἔμαθεν ἐξ αὐτῆς, ὅτι ὁ κ. Σκουλούδης διορισθεὶς, δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1853, Πρέσβυς ἐν Ἱσπανίᾳ, ἔπαυσεν ἀμέσως τοῦ νὰ ἦνε βουλευτής. Καὶ αὐτὸς, ὁ κ. νομάρχης τῶν Κυκλάδων, ὤφειλεν ἀμέσως ἐπίσης νὰ διατάξῃ τὴν ἀναπληρωτικὴν ἐκλογὴν, οἴκοθεν, ἐκ καθήκοντος νομίμως ἐπιβαλλομένου αὐτῷ, καὶ ἄνευ ὠθήσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου.

Δὲν ἔπραξεν οὕτω ὁ κ. νομάρχης τῶν Κυκλάδων; Ἂν δὲν ἔπραξεν οὕτω, πάντες οἱ ἐκλογεῖς καὶ πάντες οἱ τὴν βουλευτικὴν θέσιν γλιχόμενοι εἰμποροῦν νὰ τὸν ἐνάξουν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπὶ ἐκτίσει χρηματικοῦ τιμήματος. Δὲν εἰξεύρομεν τί φρονοῦσιν οἱ Συριανοὶ ψηφοφόροι, ἢ οἱ κύριοι Καράλης καὶ λοιποί. Ἀλλὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι», ἂν ἦτο π. χ. Καράλης, θὰ τὴν ἔκαμνε τὴν ἀγωγὴν, διὰ νὰ ἴδῃ τοὐλάχιστον πῶς σκέπτονται καὶ ἂν σκέπτωνται, ἐνώπιον τοῦ Τρικούπη, οἱ ἐπίσημοι κἂν νομικοὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἔπειτα τί θὰ εἶχε νὰ χάσῃ;

Καμτσέκι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ **ἀγορά μας** ἀπὸ χθὲς ἀστράφτει ἀπὸ Πασχαλιὰ, βουτηγμένη ὅλη στὰ λαμπριάτικα, ἐνῷ ἡμεῖς θὰ περιμείνωμεν ἀκόμα μίαν ἡμέραν διὰ νὰ λαμπροφορέσωμεν. Τὰ παντοπωλεῖα πωλοῦσι τὰ κερὰ τῶν ἐπιταφίων καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τῇ φιλοκάλῳ συμπράξει παντοδαπῶν εἰκόνων, σημαιῶν, στύλων, μύρτων, λουλουδιῶν, ἀπειρίας χρωμάτων καὶ ταινιῶν· ἕκαστον λαμπροστεφὲς παράπτηγμα προβάλλει ὑπερηφάνως, φέρει τὸν τύπον τῆς ἰδιαιτέρας φιλοκαλίας τοῦ καταστημάρχου. Ἐδῶ αἱ σημαῖαι τῶν μεγάλων δυνάμεων ἀναλαμβάνουσι νὰ προστατεύσουν τὴν πώλησιν· ἀλλοῦ ἡ διακόσμησις φέρει ἐθνικωτέραν χροιάν, μία μόνη σημαία κυματίζει ἑλληνικὴ, καὶ ἐπὶ ταύτης συγκινητικὴ ἀναγινώσκεται ἐπιγραφὴ ἡ **ἕνωσις τῶν Ἑλλήνων**· ὁ μεγαλοϊδέατος παντοπώλης ὀνειροπολεῖ τὴν πανελλήνιον ἕνωσιν— εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν λαμπάδων του. Μᾶς ἀρέσει καὶ ἡ παραστατικὴ ποικιλία τῶν κρεμασμένων εἰκόνων: παρὰ τὸν βασιλέα Γεώργιον, ἡ Μαγδαληνὴ μετανοοῦσα, ὁ Δαβὶδ σφενδονίζει τὸν Γολιὰθ παρὰ τὸν Κολοκοτρώνην, ἢ καμμία μεγάλη φωτογραφία ἰδιώτου κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας συμπαθείας τοῦ κοσμήτορος. Ἀλλὰ τὸ θέαμα εἶνε ἡ ἀπόλαυσις τῶν ματιῶν καὶ τῶν παιδιῶν ἡ τρέλλα· ἐκεῖνα τὰ κεράκια ποῦ κρέμωνται κατὰ σειρὰν, τόσῳ ἐπιμελῶς φασκιωμένα ἐντὸς τοῦ χρυσοχάρτου των, μ' ἐκείνην τὴν πολύχρωμον ποικιλίαν τῶν ταινιῶν, αἵτινες ρυθμικῶς ἀνακινούμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φαίνονται ὅτι προσκαλοῦσι τὰ παιδάκια ἐρωτικώτατα· ἄ! τί χαρὰ καὶ τί ἀνυπομονησία διὰ τὰ παιδάκια, καὶ τί μελαγχολία διὰ μερικοὺς ἀπὸ ἡμᾶς, ὅσοι ἐνθυμούμεθα ὅτι δὲν ἤμεθα πλέον μικροί. Τῶν πωλητῶν ἡ *πόζα* εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐνδόμυχον πεποίθησιν περὶ τοῦ στολισμοῦ τοῦ παραπήγματός των, καθὼς καὶ μερικῶν ἀγοραστῶν ἡ εὐλάβεια.

Τὴν ἐξαίρετον πανηγυρικότητα τὴν ὁποίαν φέρει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ ἀγορὰ, συμπληροῖ ἡ ἀκατάπαυστος ἀνὰ τὰ παντοπωλεῖα καὶ οἰνοπνευματοπωλεῖα τῆς ἀγορᾶς ὀρχήστρα, ἡ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰ κρόταλα τὰ συστρεφόμενα ὡς πτέρυξ ἀνεμομύλου, περὶ τὰ κυκλοειδῆ τεθειμένα ποτήρια. Ὑπὸ τὴν δημῴδη αὐτὴν μουσικὴν ἡ γιορτάτικη ἀγοραπωλησία ἐκτελεῖται εὐαρεστότερον.

Ἡ **φοῦρκες** γιὰ τ' ἀρνιὰ, τὰ βεγγαλικὰ φῶτα, τὰ μεγάλα καλάθια γεμάτα ἀπὸ κόκκινα αὐγὰ καὶ ἀπὸ λευκὰ, τὰ ὁποῖα πωλοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γραφικαὶ χωριατοποῦλαι, καὶ τὰ ἐπί τινων μπαλκονίων ἐκτεθειμένα καινουργῆ πανταλόνια πρὸς πώλησιν, καὶ ὁ συνήθης βόμβος τῆς πλατείας τοῦ δημοπρατηρίου τελειοῦσι τὴν ὅλην εἰκόνα τῆς ἀγορᾶς μας.

Εἰς τὰς ἐκκλησίας χθὲς τὸ βράδυ ἐπληρώσαμεν τὸν ἐτήσιον φόρον τῆς εὐσεβείας μας· ὅλοι στρυμωγμένοι, ἀρσενικοὶ καὶ θυληκοὶ, μέχρι σκασίματος· μαζὺ μὲ τὸ λιβάνι ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν αἱ εὔοσμοι πνοαὶ τῶν κρομμύων πρὸς δόξαν τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐκεῖ μάλιστα ὅπου τὸ ἐργατικὸν στοιχεῖον ὑπερερίσχυεν, ὡς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, γεμάτη ἀπὸ τσούσιδες. Καὶ ἐνθυμούμεθα ἐξ ὡραίους στίχους τοῦ Δασκαράτου, τοὺς ὁποίους παραθέτομεν ἐν πάσῃ ἀθωότητι, χάριν τῶν φιλομειδῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἂν ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἦνε τὸ γάλα
τῆς ἠθικῆς, καὶ τὸ ξέρουμε καλότατα,
σκόρδα, πράσσα, κρεμμύδια καὶ τόσ' ἄλλα
παρόμοια φαγητά, ὅλα ἠθικώτατα,
εἶνε πολὺ σχετικὰ μὲ τὴ θρησκεία,
κ' ἂν δὲν τὰ τρῶμε, κάνουμε ἁμαρτία...

Κάνεις δὲν εὕρισκε τόπον διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἐν ἀνέσει· καὶ ὅστις ἐβράδυνεν, ἠναγκάζετο νὰ παραμείνῃ ἔξω τοῦ ναοῦ, ὅπου πάλιν οἱ παραμείναντες ὑποδιηροῦντο εἰς ὁμίλους, πότε σταυροκοπουμένους, καὶ πότε ἀφιεμένους εἰς κουβέντας· ἡ βραδειὰ ἦτο γλυκυτάτη. Μέσα αἱ γυναῖκες συμπεπυκνωμέναι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κατεῖχον τὰς ἄκρας τῆς ἐκκλησίας· ἦσαν οὕτως εἰπεῖν αἱ δαντέλαι τοῦ ὅλου πλήθους. Οἱ πλεῖστοι τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐστρέφοντο συχνὰ περὶ ἐτείνας ὡς ἡλιοτρόπια.

Μόνος ὁ *Αἰὼν* εὑρέθη ἐν μέσῳ ὅλων τῶν Ἀθηνῶν νὰ μὴ θέλῃ τὴν λιτανείαν τῶν ἐπιταφίων. Αὐτὸς δὲ μόνος μᾶς ἐστιγμάτισεν ὅλους τοὺς ἄλλους ὡς Εἰδωλολάτρας. Θέλει νὰ τὰ πῇ καθαρὰ ἢ δὲν θέλει; Ἂν εἶναι εἰδωλολατρεία ἡ λιτανία τῶν Ἐπιταφείων, εἰδωλολατρία τότε εἶναι καὶ τὸ προσκύνημα τῶν εἰκόνων. Διατί δὲν γίνεται εἰκονοκλάστης ὁ κ. Φιλήμων; Εἰδολολατρία εἶναι καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· διατί δὲν γίνεται Σταυρομάχος; Εἰδωλολατρεία εἶναι καὶ τὸ μυστήριον τῆς Μετουσιώσεως. Ὅλος ὁ χριστιανισμὸς τότε εἶνε εἰδωλολατρεία. Καὶ ὅλος ὁ ἑλληνισμὸς ἦτο εἰδωλολατρεία. Ὅταν δὲ ὁ κ. Φιλήμων ὑβρίζῃ ἑλληνισμὸν καὶ χριστιανισμὸν, ὑβρίζει τὸν ἄνθρωπον. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοιοῦτος, ἄνευ αἰσθήσεων, ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος. Ὅσα δὲ λέγει ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο ἐν σκότει καὶ ταπεινώσει, εἶναι ἐντελῶς ἀφιλοσόφηται, διότι τότε ὁ χριστιανισμὸς κατεδιώκετο, τώρα δὲ ὁ χριστιανισμὸς ἐθριάμβευσεν, αἱ τελεταί του γίνονται ἐν φωτὶ καὶ ὑπερηφανείᾳ. Ἀπαράλλακτα ἐνθυμούμεθα τώρα τὰς στρεβλὰς ἰδέας ἑνὸς ποιητοῦ μας φρονοῦντος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμε θέατρα, διότι οἱ πατέρες μας τοῦ 21 δὲν εἶχαν Φάληρα. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ, μᾶς ἔλεγεν εἷς συνάδελφος, οἱ πατέρες μας ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς Φάληρα καὶ θέατρα. Ὅπως δήποτε ὅμως, ὁ κ. Φιλήμων μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τοῦδε *αἱρεσιάρχης*.

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆν λοιπὸν νέα διασκέδασις εἰς τοὺς *Στύλους* ποικιλωτάτη, ὡραιοτάτη, διεγερτικωτάτη, τὸ **Ἱπποδρόμιον τοῦ Δερσὲν,** μὲ τὸν σοφὸν γαΐδαρον *Ριγκολὼ*, ἀκροβατικὰ γυμνάσματα, παντομίμας, μουσικὴν καὶ λοιπά.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Βιομηχανίας ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ τρεῖς ὑποτρόφους εἰς Εὐρώπην, ὅπως σπουδάσουν ὁ μὲν δασονομίαν, ὁ δεύτερος δενδροκομίαν καὶ ὁ τρίτος κτηνοτροφίαν. Αὐτὰ ὅλα γίνονται μὲ τὰ χρήματα τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ζάππα.

Γίνεται ἐπίσης σκέψις περὶ μετατροπῆς τῶν κτημάτων Χασκκῆ εἰς πρακτικὴν Γεωργικὴν Σχολήν.

Ἡ ἀναγγελθεῖσα *Γεωργικὴ Ἔκθεσις* δὲν θὰ εἶνε δηλαδὴ Ἔκθεσις κυρίως, ὅπως τὴν ἐννοοῦν ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ προσπαθήσῃ τῇ βοηθείᾳ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν κυριωτέρων κτηματιῶν νὰ συλλεγῶσιν εἰς τὸ κατάστημά της: *Πρῶτον* γεωργικὰ προϊόντα *διατηρούμενα*, ἤτοι δημητριακοὶ καρποί, ὄσπρια, διάφοροι σπόροι χρήσιμοι πρὸς ἄρτυσιν, ξηροὶ ἐδώδιμοι καρποὶ (οἷον κάστανα, λεπτοκάρυα, ἀμύγδαλα κλπ.) καὶ δείγματα τῶν χρησιμοποιουμένων μερῶν φυτῶν αὐτοφυομένων ἢ καλλιεργουμένων ἐν Ἑλλάδι, πρὸς παραγωγὴν κλωστικῆς ὕλης, ἐλαίου, χρωμάτων καὶ ἄλλων χρησίμων, καὶ ζωϊκὰ προϊόντα διατηρούμενα, οἷον μέταξα, μαλλί, τρίχες, κηρὸς κλπ. *Δεύτερον* τὰ διάφορα ἐν Ἑλλάδι χρησιμοποιούμενα ἄροπρα καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Ταῦτα πάντα θὰ χρησιμεύσωσιν πρὸς σχηματισμὸν ὅσον οἷόν τε τελειοτέρου γεωργικοῦ μουσείου περιέχοντος ἀποκλειστικῶς εἴδη ἑλληνικά. Ἡ συλλογὴ αὕτη θὰ περατωθῇ περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, ὅτε καὶ θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ προσωρινὸν Κατάστημα τῶν Ὀλυμπίων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐκθέσεως ταύτης θὰ συνεκτεθῶσι καὶ διάφοροι θεριναὶ ὀπῶραι, τοῦθ' ὅπερ θὰ δώσῃ δροσερωτέραν ὄψιν εἰς τὴν ἔκθεσιν.

Χθὲς ὀλίγου δεῖν ἐγένετο παρανάλωμα πυρὸς τὸ τελωνεῖον ὅλον ἐκ τῆς ἀναφλέξεως μιᾶς *μαούνας* πλήρης σπίρτων. Ὁ Πειραιεὺς ἦτο ὅλος ἀνάστατος καὶ διὰ τὸ ἔκτακτον τοῦ θεάματος καὶ διὰ τὸν μέγαν κίνδυνον. Καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν ἐν τῷ τελωνείῳ οὔτε ἀντλίαι, οὔτε καμμία ἄλλη ἀσφάλεια!

ΟΔΗΓΙΑΙ

Ὅπως θετικῶς ἀποσοβήσωμεν τὴν ἐπάρατον, καταστᾶσαν σχεδὸν ἐνδημικὴν, εὐλογίαν, ἐκτὸς τοῦ *ἐμβολιασμοῦ*— ἐννοεῖται διὰ γνησίας καὶ καθαρᾶς δαμαλίδος—καὶ τοῦ *ἀποκλεισμοῦ*, πρέπει τὰ ἐσωτερικὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιώντων καθὼς καὶ παντὸς πάσχοντος ἀπὸ μολυντικὴν νόσον, ἀπομονούμενα, νὰ πλύνωνται πάντοτε ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς ὡρισμένον κατωφερὲς μέρος, κυρίως εἰς ρυάκια, ποταμοὺς ἢ παρὰ παράλιον κυματῶδες· ἐν δὲ ἐλλείψει τοιούτων εἰς πρόσκαιρα πλυσταρὰ (παράγγας), καυθησόμενα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐπιδημίας, εἰς ἃ νὰ σκαφθῇ ἔξωθεν αὔλαξ βαθεῖα πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων καὶ μήκους τὸ ὀλιγώτερον δέκα μέτρων, καταλήγουσα εἰς λάκκον ὡς τῶν ἀποπάτων κεκαλυμμένον. Οὐδέποτε δὲ νὰ τὸ σκάπτῃς οὔσης τῆς σανίδος ἀπορροφητικῆς, ἀλλὰ ἐπὶ πλακός, ὥστε συγχρόνως νὰ καταρρέῃ εὐθὺς τὸ μολυνόμενον ὕδωρ.

Ἐκτὸς τούτου μετὰ τὴν ἔασιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς —θαπτομένου εἰς τάφον *τεσσάρων μέτρων βάθους*—νὰ καίωνται σὺν τῇ κλινοστρωμῇ συνδονῶν καὶ σκεπασμάτων, παρ' ὡρισμένων ἀνθρώπων τῆς δημοτικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἅπαντα τὰ ἐνδύματα τοῦ θανόντος, ἀντὶ νὰ δωρῶνται εἰς πτωχοὺς ἢ μεταπωλῶνται, ὡς συχνάκις συμβαίνει.

Τέλος αἱ πλύντριαι, οἱ νοσοκόμοι ὡς καὶ οἱ ἐρχόμενοι ἐν γένει εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ πάσχοντος, ἂν καὶ καθαριζόμενοι πάντοτε, ν' ἀποφεύγωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν συνάφειαν μετὰ τῶν ἔξω ἐν τῇ πόλει.

Ναί, συμπατριῶται, μόνον διὰ τῶν μέτρων τούτων θὰ λυτρωθῶμεν τῆς ἀσθενείας· ὅθεν ἂς πραγματοποιήσωσιν οἱ ἁρμόδιοι ὅσα γράφω, διότι ἐκτὸς τῆς ἀπαισιότητος καὶ τοῦ κινδύνου, εἶνε καὶ ἐντροπὴ πλέον.

Τάχα δὲν μᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἕνεκα τῆς ρυπαρότητος καὶ ἀμελείας μας εἰς πλεῖστα χωρία ἡ φθεῖρα ἐπωνομάσθη ἑλληνικὸν ζωΰφιον; Θέλετε νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἡ εὐλογιὰ ἑλληνικὸν πάθος, ὡς ἡ ἑτέρα βρωμερὰ ἀσθένεια ἔλαβεν ἄλλην ἐθνικὴν ὀνομασίαν καὶ ὅπως ἡ ἀσθένεια τῆς ὁριοπλοκάμου μεδούσης, ἀναφανείσης ἐν Πολωνίᾳ, ἐκλήθη πολωνικὸν τρίχωμα;

Φαλὲς

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τίς μεταξὺ τῶν βουλευτῶν εἶνε ὁ μετριώτερος καὶ εὐφημότερος περὶ τὰς ἐκφράσεις; ὁ κ. Δημητρακάκης. Τίς δὲ ὁ ἔχων τὴν ἀσθενεστέραν φωνήν; ὁ κ. Στεφανίδης. Τίς ὁ βροντοφωνότερος; ὁ κ. Κοντόσταυλος. Τίς ὁ πάντων ρητορικώτερος; ὁ κ. Πετρίτσης. Τίς ὁ ἀποτελῶν μόνος του ὁλόκληρον ρητορικὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ καὶ ὁ διαπρεπέστερος ἀρτιτέκτων τοῦ λόγου ἤθελε ζηλεύσει; ὁ κ. Στουρνάρας. Τίς ὁ ἐγκρατέστερος τῆς γαλλικῆς γλώσσης κάτοχος; ὁ κ. Μάνδαλος. Τίς ἐκ τῶν γεροντοτερων βουλευτῶν ὁμιλεῖ ὡς νεώτερος; ὁ κ. Στεφανόπουλος. Τίς δὲ ἐκ τῶν νεωτέρων ὡς γεροντότερος; ὁ κ. Βούλγαρης. Τίς ἔχει ἴδιον σύνολον πολιτικῶν ἀρχῶν; ὁ κ. Ζέγγελης.

Παρά τινι ἀπαντᾷ τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο δῶρον τοῦ νὰ ἔχῃ ρητορικὰ ἐλαττώματα συνιστῶντα ὑπερβολὴν πλεονεκτημάτων; ὁ κ. Λούντζης. Τίς ὁ λεπτότερος, βαθύτερος καὶ ἀγχινούστερος περὶ τοὺς σαρκασμούς; ὁ κ. Κουκούλεζας. Τίνες δὲ ἐκ τῶν βουλευτῶν τιθέμενοι εἰς χύτραν καὶ βραζόμενοι δύνανται νὰ παραγάγουν σκευασίαν, ἐξ ἧς ὁ κ. Κρῖνος θὰ κατώρθου νὰ πλάσῃ ἄριστον ἀρχηγόν; Αὐτοὺς δὲν τοὺς λέγομεν, διὰ νὰ μὴ τοὺς τρομάζωμεν. Δὲν φείδεται ὅμως αὐτῶν ὁ ἐκφέρων τὰς ἀληθείας ταύτας,

Ἔκτακτος ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτὴς τοῦ ἐν Κων)πόλει «Νεολόγου.»

ΜΠΟΥΡΔΟΥΣΗΣ

Σὰν νὰ μὴν ἤσουνε καὶ σὺ μέγας ἀνὴρ, Μπουρδούση,
ξεψύχησες καὶ πέρασε βουβὰ ὁ θάνατός σου·
δὲν βρέθηκ' ἕνας ποιητὴς τὴν λύρα του νὰ κρούσῃ,
κ' οὔτε στεφάνι βάλανε 'ς τὸ νεκροκράββατό σου!
Μία δὲν βρέθηκε ψυχὴ μὲ δάκρυ νὰ σὲ λούσῃ,
σὰν νὰ μὴν ἤσουνε καὶ σὺ μέγας ἀνὴρ, Μπουρδούση!

Ψηλὸς ψηλὸς, πελώριος, σὰν πύργος, σὰν πλατάνι,
μὲ πρόσωπ' ὁλοπόρφυρο, μὲ μάτια νυσταγμένα,
ξεσκούφωτος, ξυπόλυτος ὡσὰν τὸ Λυκογιάννη·
ὅλοι μπροστά τους σέ βλεπαν καὶ μίλαγαν γιὰ σένα.
Κ' ὅταν κάνεις ποῦ σέ χανε ρωτοῦσε—τί νὰ κάνῃ;
τότε ἐθέρευες ἐσὺ μπροστά του σὰν πλατάνι!

Εἰς τοῦ *Σταδίου* τὴν βοὴ καὶ τὴν ἀνθρωποζάλη,
τὴν μία του ἐστήλωνε γιγάντινη ποδάρα
'ς τὸ ἕνα πεζοδρόμιο, 'ς τὸ ἀντικρὺ τὴν ἄλλη,
καὶ φώναζε—διόδια πλερῶστε *μιὰ πεντάρα*
Τὸν ἔπερνες γιὰ κολοσσὸ, γιὰ στήλη, γιὰ βουβάλι,
εἰς τοῦ *Σταδίου* τὴν βοὴ καὶ τὴν ἀνθρωποζάλη.

Ἐκεῖνος τότ' ἁπλόνοντας μιὰ χέρα σὰν σανίδα,
ἐμοιαζε σὰν ἐλέφαντας μὲ δυὸ θεοδοντάρες,
ποῦ τὴν μακρυά του κἄποτε ξαπλώνει προβοσκίδα,
καὶ πέρν' ὅ,τι τοῦ δώσουνε, ψωμὶ, τυρὶ, πεντάρες!
Κ' ἀκόμη ἔμοιζε θαρρῶ ρωμαϊκὴ ἀψίδα
ὅταν 'ς τὸ δρόμο ἄπλωνε μιὰ χέρα σὰν σανίδα!

Τότε τρελλοὶ φωνάζανε χιλιάδες διαβάται,
—νὰ ὁ Μπουρδούσης, κι' ἔδειχνε καθένας μὲ τὸ χέρι,
— νὰ ὁ Μπουρδούσης, ἔλεγαν κομψοὶ ἀριστοκράται,
— νὰ ὁ Μπουρδούσης ἔκραζαν παιδιὰ γυναῖκες, γέροι,
— νὰ τὸν Μπουρδούση μας καὶ σεῖς, ὦ ξένοι, χαιρετᾶτε,
θεότρελλοι ἐφώναζαν χιλιάδες διαβᾶται!

Συχνὰ πυκνὰ ὅπου κι' ἐγὼ στὸ δρόμο σ' ἀπαντοῦσα,
πόσαις φοραῖς δὲν πρόφερα μ' ἀγάπη τ' ὄνομά σου,
πόσαις φοραῖς στὴν θέα σου δὲν ἐφιλοσοφοῦσα,
γιατὶ πολλοὺς ἀντίκρυζα Μπουρδούσηδες σιμά σου,
γιατὶ ὡς ἐξοχώτατο ἀχμάκι σ' ἐκτιμοῦσα,
ὅταν κι' ἐγὼ σωχνὰ πυκνὰ στὸν δρόμο σ' ἀπαντοῦσα!

Ἤσουν ὁ αὐτοκράτορας ἐσὺ τῆς ρωμηοσύνης,
ντεμπέλης γιὰ νὰ περπατῇς, νὰ στέκεσε ντεμπέλης,
ντεμπέλης ὡς καὶ νὰ μιλῇς, ντεμπέλης γιὰ νὰ κρίνῃς,
καὶ στὰ κοράκια καὶ ζωὴ καὶ θάνατο νὰ στέλλῃς!
Φίλος μονάχα τοῦ ραχάτ καὶ τῆς ἐλεημοσύνης,
ἤσουν ὁ αὐτοκράτορας ἐσὺ τῆς Ρωμηοσύνης.

Τιμὴ καὶ δόξ' ἀληθινὴ στὸ ἔνδοξ' ὄνομά σου,
τώρα ποῦ μόν' ὀνόματα ἠχοῦνε δοξασμένα,
μὰ κρῖμα στὸ ἀθλητικὸ αὐτὸ ἀνάστημά σου,
νὰ μὴν ἀφήσῃς ὡς καὶ σὺ ἀπόγονο κἀνένα,
νὰ γίνῃ πρέσβυς, στρατηγὸς, καὶ ὑπουργὸς φαντάσου,
καὶ νὰ τιμήσῃ ἀληθινὰ, Μπουρδούση, τ' ὄνομά σου!

Νὰ τοῦ φορέσουνε σπαθιὰ, σταυροὺς, χρυσᾶ γαλόνια,
νὰ τοῦ προσφέρουν γεύματα, νὰ τὸν φορτόνουν προῖκες·
στ' ἀριστοκρατικώτερα νὰ χλυμιντρᾷ σαλόνια,
ἐκεῖ ποῦ ἡ κυρίαις μας εἶνε κομψὲς σὰ σρῆκες.—
Νὰ ὁμιλῇ τὰ γαλλικὰ ὁ κύριος αἰώνια,
καὶ νὰ φορῇ μονύελο, σταυροὺς, σπαθιὰ, γαλόνια.

Κι' ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃ,
νὰ τρέξουν ὅλοι οἱ γιατροὶ εἰς τὸ προσκέφαλό του,
νὰ θέλουν ὅλοι καὶ καθεὶς τὸν ἄρρωστο νὰ σώσῃ,
κι' ἕνας νὰ ψάχνῃ τὴν κοιλιὰ καὶ ἄλλος τὸ μυαλό του.
Μόνος αὐτὸς μέσ' τοὺς πολλοὺς νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ,
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃ.—

Καὶ τότε τί προγράμματα, τί τελεταὶ, τί θρῆνοι,
τί μουσικαῖς, τί στέφανοι, καὶ πόσα ἐλεγεῖα,
τί λόγοι ἀτελείωτοι, τί δάφναι, τί μυρσίνη,
λιβάνια, ψάλταις, θυμιατὰ, κεριὰ καὶ μαυσωλεῖα!
Ὦ φανταστῆτε τὸ κακὸ ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ,
καὶ τότε τί προγράμματα, τί τελεταὶ, τί θρῆνοι!

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 458)

Μετὰ δύο ἡμέρας τὴν νύκτα οἱ Πρῶσσοι περὶ τοὺς διακοσίους πεντήκοντα διηυθύνθησαν σιωπηλῶς πρὸς τὸν φαιὸν λόφον καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ὁ γιγάντιος βράχος καὶ οἱ παρακείμενοι ἦσαν περικυκλωμένοι πανταχόθεν.

Ὡσεὶ οἱ Πρῶσσοι ἐδικαιοῦντο νὰ ἐλπίζωσιν, ὁ τρομερὸς ἄτακτος εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῷ κρυσφυγέτῳ αὐτοῦ· ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖράς των. Συλλαμβανόμενος ὁ Λυκογιάννης ἀμέσως θὰ ἐτουφεκίζετο.

Τῇ διαταγῇ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ προσβολὴ ἤρξατο. Ἐνῷ μέρος τοῦ στρατοῦ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὸν φαιὸν Λόφον, οἱ κατὰ μῆκος παρατεταγμένοι ἐν τῷ δάσει στρατιῶται ἵσταντο ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσωσιν. Ἐπειδὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πλησιάσουν τοὺς βράχους, ἕνεκα τοῦ προτειχίσματος ἐκ θάμνων, ὅπερ ὑπερήσπιζεν αὐτοὺς, οἱ στρατιῶται ἤναψαν δᾷδας, ἃς ἔρριψαν ἐν μέσῳ τῶν βάτων καὶ μετ' ὀλίγον τὸν φαιὸν Λόφον κατεκάλυψαν φλόγες καὶ καπνός.

Ἔπιπτε ψιλὴ καὶ πυκνὴ βροχὴ καὶ ἀσθενὴς μόνον ἄνεμος προερχόμενος ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ ἀπεδίωκε τὰς φλόγας ἐκ τοῦ βραχώδους ὀροπεδίου.

Μόνον οἱ θάμνοι καὶ αἱ βάτοι, μικρὸν τετράγωνον λόχμης καί τινα δενδρύλλια ἐκάησαν.

Ἀλλ' ἐκ τοῦ δάσους ὁ φαιὸς Λόφος ἦτο προσιτός. Ἡ εἴσοδος τοῦ ἄντρου εἶχεν ἀνακαλυφθῆ. Δὲν ὑπῆρξεν ἀμφιβολία, ἡ τρώγλη τοῦ τρομεροῦ ἀτάκτου, τοῦ ἀγριανθρώπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Λυκογιάννην, ἦτον ἐκεῖ· τὸ ὑπὸ τῶν ποδῶν του πεπατημένον ἔδαφος, ἡ κοίλαθος, σωρὸς σχιδάκων, καὶ μεγάλη ποσότης κοχλιῶν ἐμαρτύρουν περὶ τούτου.

Δύο στρατιῶται ἤναψαν δᾷδα καὶ ἐξ ἄλλοι προπορευόμενοι, ἔχοντες τὰ πυροβόλα φέροντα τὰς λόγχας, εἰσῆλθον εἰς τὸν δρομίσκον, ὅστις ἦγεν εἰς τὸ ἄντρον.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ τῆς ὑπάρξεώς της ἡ σκοτεινὴ κατοικία τοῦ Λυκογιάννη ἐφωτίσθη ἐντελῶς. Οἱ στρατιῶται παρετήρησαν ὅτι ἡ ἐκ ξηρῶν φύλλων στρωμνὴ ἦτον ἀκόμη ζεστὴ, τοῦθ' ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῷ σπηλαίῳ. Ἀλλὰ μάτην ἐζήτησαν πανταχοῦ, διηύθυναν τὸ φῶς εἰς ὅλας τὰς ὀπὰς, τὰς κοιλότητας, ὁ Λυκογιάννης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, ὁ Λυκογιάννης δὲν τοὺς ἐπερίμενεν, εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ποῦ ἦτο; Ὄχι πολὺ μακράν· κατέκειτο ἐν τῷ βάθει ὀρύγματος τοῦ φαιοῦ Λόφου. Καὶ ἦτο καλῶς ἐκεῖ κρυμμένος, προφυλαττόμενος ἀπὸ τὰς σφαίρας, οὐδὲν ἔχων νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τῶν πολεμίων του ἂν ἦσαν διπλάσιοι.

Ἄλλως καὶ ἂν ἤθελον μάθει ποῦ εὑρίσκετο, πῶς θὰ ἠδύναντο οἱ Πρῶσσοι νὰ τὸν συλλάβωσιν; Ἔρισμα αὐτοῦ ἦτο τὸ ἀχανὲς βάραθρον, ὅπου ἡ Ἐρριέτη Δεσιμαὶζ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ κατακρυμνισθῇ, αἱ ἀπειλητικαὶ ἐγκοπαὶ, ὀδόντες ἕτοιμοι νὰ διαρρήξωσι τοῦ φρικαλέου ρήγματος.

Ἐκτὸς τοῦ Λυκογιάννη, οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τὴν μωρὰν ἰδέαν τοῦ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄρυγμα, ὅπερ ἦγε μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ κολοσσαίου βράχου.

Ἐν τῷ σπηλαίῳ οἱ στρατιῶται εἶχον εὕρει τὸ πυροβόλον, τὴν πυρίτιδα καὶ τὰς σφαίρας. Εὐτελὴς λεία, ἄθλιον τρόπαιον! Δὲν ἐζήτουν οὗτοι αὐτά.

Πρὶν ἀπομακρυνθῶσιν, οἱ στρατιῶται ἐξεκένωσαν τὰ ὅπλα των· αἱ πλευραὶ τοῦ βράχου εἶχον ξεσθῆ ὑπὸ τῶν σφαιρῶν, ἐξ ὧν τινες μόνον διέσχισαν τὸ λίθον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Γ'

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ ὁλεθρία μάχη τῆς **1 Σεπτεμβρίου 1870**, ἥτις ὡς ἄμεσον συνέπειαν ἔσχε τὴν παράδοσιν τοῦ Σεδὰν, δεινῶς ἔπληξε τὴν καρδίαν τῆς καταβεβλημένης Γαλλίας.

Στρατὸς ὁλόκληρος γαλλικὸς, αἰχμάλωτος, ἠναγκασμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰς ἀποσκευάς αὐτοῦ, τοὺς ἵππους του, τὸ πυροβολικὸν, τὰ ὅπλα, τὰς σημαίας του· ὤ! ἦτο φοβερὰ καταστροφή!

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἔκλαιον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὑπὸ θλίψεως καὶ συγκεκρατημένης λύσσης.

Ὤ, ἐὰν ἀφίνετο ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκλογῆς εἰς τοὺς γενναίους τούτους, θὰ προτίμων νὰ κατασφαγῶσι πάντες ἢ νὰ παραδοθῶσιν. Ἀλλ' ἐγένετο συνθηκολογία· ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαρτερήσωσι καὶ νὰ ὑποφέρωσιν.

Αὐτὰ δὲν σὲ ξιππάζανε, ντεμπελχανᾶ Μπουρδούση!
ξεψύχισες καὶ πέρασε βουβὰ ὁ θάνατός σου,
δὲν 'ρέθηκ' ἕνας ποιητὴς τὴν λύρα του νὰ κρούσῃ,
κι' οὔτε στεφάνι ἐβάλανε στὸ νεκροκράββατό σου.
Μιὰ δὲν ἐβρέθηκε ψυχὴ μὲ δάκρυα νὰ σὲ λούσῃ,
σὰν νὰ μὴν ἤσουνε καὶ σὺ μέγας ἄνθρ, Μπουρδούση.

Καραβίας.

ΤΩΡΑ Π' ΑΡΧΙΖ' Η ΑΝΟΙΞΙ

Τώρα π' ἀρχίζ' ἡ Ἄνοιξι νὰ γλυκοκελαδῇ,
καὶ ὁ χειμῶνας ἔφυγε μακρυὰ, σὲ ἄλλα μέρη,
ποὺ βγαίνει τὸ τραντάφυλλο κι' ἀνθίζει τὸ κλαδὶ
καὶ ἡ λευκιὲς ἀμυγδαλιὲς μηνοῦν τὸ καλοκαῖρι·
τώρα ὁποῦ γιὰ ἔρωτα κάθε πουλὶ λαλεῖ
καὶ ὅλα καλοκαιρινὴ μυρίζουν εὐωδία,
ἀρχίζουνε κι' οἱ ἄνθρωποι, γι' ἀπόλαυσι τρελλοί,
τὸν δρόμο τοῦ καλοκαιριοῦ ν' ἀνοίγουνε μὲ βία.

Παντοῦ προετοιμάσματα, καὶ κόποι καὶ δουλιὲς
γιὰ ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς ποῦ αὔριο θ' ἀρχίσουν,
ὅταν ἐδῶ θὰ γλυκαθοῦν καὶ πάλιν ἡ νυχτιὲς
καὶ εὐμορφιὲς μαγιάτικες τὴν πόλιν μας στολίσουν.
Γιατ' ἡ Ἀθήνα μοναχὰ τὸ καλοκαῖρι ζῇ,
καὶ πρέπει ὅλα νὰ βρεθοῦν λοιπὸν ἑτοιμασμένα,
καθὼς καὶ πρὶν νὰ γεννηθῇ ἀκόμα τὸ παιδὶ
τὰ ἄσπρα του φορέματα εἶναι καιρὸ σιαγμένα.

Πέρα ἐκεῖ, ποῦ ὁ Ἰλισσὸς, μὲ φίκια βρωμερὰ
κατρακυλᾶ τὰ ἥσυχα καὶ σιγανὰ νερά του,
Παράδεισος ἀνοίγεται μὲ δένδρα, μὲ νερὰ,
μὲ ταῖς γλυκιὲς του μυρουδιὲς καὶ μὲ τὰ θέατρά του.
Ἐκεῖ μεθαύριο, ἐκεῖ στὰ δένδρα τὰ πυκνὰ
ποῦναι γιὰ μας τὴν ἄνοιξι ριπίδια καὶ ὀμβρέλλαις,
πόσοι ἀγγέλοι ἄρα γε δὲν θ' ἄρχονται συχνὰ,
μὲ τὴ μορφὴ ποῦ ἔχουνε στὴ γῆ μας ἡ κοπέλες;

Ποιὸς ξέρει στὸν *Παράδεισο* αὐτὸν τί θὰ γενῇ!..
Πόσοι ἐκεῖ δὲν θἄβρουνε τὸν *φύλαχ' Ἄγγελόν των*
καὶ πόσοι ἄλλοι ἀρά γε, πειὸ 'λίγο ἱκανοί,
χωρὶς νὰ θένε δὲν θὰ βροῦν ἐκεῖ τὸν *διάβολό των;*
Πόσα λογάκια ἄρά γε γλυκὰ καὶ σιγανὰ
μὲς στὴ γλυκιὰ τῆς μουσικῆς φωνὴ δὲν θὰ χαθοῦνε,
καὶ πόσα ἀρά γε φιλιὰ, ἐκεῖ, στὰ σκοτεινὰ,
μέσα στὴς νύχτας τὴ σκιὰ δὲν θεν' ἀφανισθοῦνε;

Παντοῦ προετοιμάσματα καὶ κόποι καὶ δουλειὲς . . .
Πειὸ πέρα ἕνα φρούριο τὸ γέρο-*Μέτζ*-ὑψοῦται,
ὅπου, ποιὸς ξέρει ἀρά γε, μὲ δόντια καὶ κοιλιὲς
ὡς πόσαις μάχαις . . . στὸ φαΐ μονάχα ... θὰ δοθοῦνε;
Καὶ πάλι, ποιὸς 'μπορεῖ νὰ πῇ, ἐκεῖ μὲς στὰ νερὰ,
ποῦ φέρνει ὁ Δαμασκηνὸς ἀπὸ τὸν Φαληρέα,
τί ναυμαχίες θὰ δοθοῦν ἀπάνω . . . στὴ ξηρὰ,
μὲ ὅπλα . . . μοναχὰ ἀφροὺς ἀπὸ κορμιὰ ὡραῖα;

Πόσες καρδοῦλες ἄρά γε κτυποῦνε μὲ καῦμὸ
γιὰ ταῖς ὡραίες φορεσιὲς π' ἀπ' ἔξω περιμένουν,
καὶ πόσες ἄλλες ἀρά γε προσμένουν τὸν *Συρμὸ*
νὰ κόψουνε φορέματα ποῦ καὶ στὴ Βιέννα μπαίνουν;
Πόσες παρθέναις ἄρά γε στὴ σπητικιὰ γωνιὰ
μονάχαις, σὰν 'φτωχότεραις, ταῖς ρόμπαις των κεντοῦνε

καὶ πόσα ροῦχα ἄρά γε ἀπὸ λεπτὰ πανιὰ,
τὴν ὥρα ποῦ θὰ φορεθοῦν μὲ πόθο λαχταροῦνε;

Πόσοι *δανδῆδες* πλούσιοι σὲ τρέλλα καὶ λεπτὰ,
παραγγελιὲς δὲν ἔδωκαν στοὺς ράφταις ἀπὸ τώρα,
καὶ πόσοι ἄρά γ' ἀπ' αὐτοὺς μετροῦν μὲ τὰ λεπτὰ
πότε νὰ 'ρθῇ ἡ ποθητὴ ποῦ θὰ τὰ βάλλουν ὥρα;
Πόσοι ποῦ τἄχουν ἕτοιμα, μὲ *πόζα* βασιλιὰ,
μπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτην των τὰ βάνουν καὶ τὰ βγάνουν,
καθὼς ἐκεῖνα τὰ μωρὰ, ποῦ πρὶν τὴν πασχαλιὰ,
τὰ ὤμορφα *τζουρέκια* των τὰ γλύφουν, τὰ δαγκάνουν;

Παντοῦ προετοιμάσματα καὶ κόποι καὶ δουλειὲς
γιὰ ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς ποῦ αὔριο θ' ἀρχίσουν,
ὅταν ἐδῶ θὰ γλυκαθοῦν καὶ πάλιν ἡ νυχτιὲς
καὶ ὠμμορφιὲς μαγιάτικες τὴν πόλι μας στολίσουν.
Γιατ' ἡ Ἀθήνα μοναχὰ τὸ καλοκαῖρι ζῇ
καὶ πρέπει ὅλα νὰ βρεθοῦν λοιπὸν ἑτοιμασμένα,
καθὼς καὶ πρὶν νὰ γεννηθῇ ἀκόμα τὸ παιδὶ
τὰ ἄσπρα του φορέματα εἶναι καιρὸ σιαγμένα.

Σμυρνιός.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Σκέψεις γραμματοκομιστοῦ.

Μία γυναῖκα ἐλαφρῶν ἠθῶν εἶνε ἐπιστολικὸν δελτάριον, τοῦ ὁποίου ἕκαστος δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν.

Μία γυναῖκα ἐνάρετος εἶνε ἐπιστολὴ ἐπὶ συστάσει, ἡ ὁποία δὲν παραδίδεται παρὰ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀδιαφιλονείκητα δικαιώματα νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ:

Καθηγητής. Τί ἐστι ἐπικαρπία;

Ἐξεταζόμενος. Ἐπικαρπία εἶνε. . .νά! π. χ. τὰ πανταλόνια!... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε οἱονεὶ ἐπικαρπία. . .

(ἱστορικόν).

Φίλος τοῦ Ἀγαθοπούλου λαμβάνει γράμμα μὲ μαύραις βούλαις· ὁ Ἀγαθόπουλος ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ διατί τὸ γράμμα ἔχει πένθος.

Τότε ὁ Ἀγαθόπουλος:

«Μὰ γιατὶ δὲν ἔβαλε καὶ μαῦρο γραμματόσημο;»

Μία Κυρία, περὶ ἄλλης Κυρίας... χήρας...

—Ἀπὸ τὸν πολὺ καῦμὸ ποῦ τῆς ἄφησεν ὁ ἄντρας της ὅλα τὰ ἔβαψε μαῦρα: τὸ σπῆτι της, τὰ φουστάνια της, καί... τὰ μαλλιά της.

Διάλογος μεταξὺ κόρης καὶ μαμᾶς, θεωμένων καὶ τῶν δύο πλούσιον *κοτέτσι*:

— Καλὲ, μαμὰ, γιατί ἕνα μονάχα πετεινὸς καὶ τόσαις πολλαῖς κόταις; Ὅλαις αὐταῖς εἶνε γυναῖκες του;

Ἡ μητέρα, ἥτις δὲν θέλει νὰ μπάσῃ τὴν κόρην της εἰς τὰ μυστήρια τῆς πολυγαμίας,

---

Ἐν τούτοις ὑπῆρχον πολλοὶ μὴ θελήσαντες ν' ἀποδεχθῶσι τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβληθέντας ὅρους. Οὕτως, ἐν μέσῳ ποικίλων κινδύνων διῆλθον τὰς πρωσσικὰς γραμμὰς καὶ κατώρθωσαν οἱ μὲν νὰ ἑνωθῶσιν ἐν Μεζιὲρ, οἱ δὲ νὰ μεταβῶσιν εἰς Βέλγιον διὰ τῶν στενωπῶν τῶν δασῶν.

Εἰς ὁποίαν οἰκτρὰν κατάστασιν εὑρίσκοντο ὅμως οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι στρατιῶται! Ἐξησθενημένοι ὑπὸ τῶν κακουχιῶν, τετριμμένα φέροντες πέδιλα καὶ ρακενδῦται, ὠχροί, τοὺς ὀφθαλμοὺς καταπεπονημένους, διψῶντες, πεινῶντες, κατάκοποι, μόλις ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ διασωζομένου ἴχνους δραστηριότητος καὶ θελήσεως, ἔβαινον βραδέως, συρόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους!

Εἰς δεκακισχιλίους ὑπολογίζονται οἱ εἰς Μεζιὲρ φθάσαντες καὶ εἰς πλείους τῶν πεντακισχιλίων οἱ κατορθώσαντες νὰ καταφύγωσιν εἰς Βέλγιον. Ἐκινδύνευσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν ὅπως μὴ ὑποστῶσι τὸ αἶσχος τῆς αἰχμαλωσίας καὶ ὅπως δυνηθῶσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀμυντόρων τῆς πατρίδος.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου νέος τις, φέρων παχέα πεταλωμένα πέδιλα καὶ γάντιον χωρικοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργείου ἐν Τοὺρ, κρατῶν τὸν πῖλον εἰς χεῖράς του.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἀρρενωπὸν καὶ ὡραῖον, ὠχρὸν καὶ ἰσχνὸν αὐτοῦ πρόσωπον ἐφείλκυε τὴν συμπάθειαν. Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε βαθεῖαν ὀδύνην, τὰ δὲ χείλη του πικρίαν τινα καὶ θλῖψιν.

— Τί ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ὑπάλληλος πρὸς ὃν ἀπετάθη.

— Κύριε, ἀπήντησεν, εἶμαι στρατιώτης, ἤμην ἐν Σεδὰν, ἔρχομαι ἐκ Βελγίου.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἐφάνη οὐδόλως ἐκπλαγείς.

Καθ' ἑκάστην ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται διαφυγόντες ἐκ Σεδὰν παρουσιάζοντο εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

— Εἰς ποῖον ὅπλον ἀνήκεις; ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Εἰς τὸ ἱππικόν.

— Τότε δὲν πρέπει ν' ἀποταθῇς ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἐγειρόμενος, ἀκολούθησέ με, θὰ σὲ ὁδηγήσω.

Ἐξῆλθον τοῦ γραφείου, ἀνῆλθον εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, διῆλθον στενὸν διάδρομον, εἰς το ἄκρον τοῦ ὁποίου ὁ ὑπάλληλος ἤνοιξε θύραν τινὰ καὶ ἀνήγγειλε τὸν νέον διὰ τῶν λέξεων τούτων.

— Ἕνας στρατιώτης τοῦ ἱππικοῦ διαφυγὼν ἐκ Σεδὰν

Ἀμέσως σχεδὸν θύρα τις ἤνοιξεν ἐνώπιον τοῦ στρατιώτου, ὅστις εἰσήχθη εἰς αἴθουσαν ἔνθα εὑρίσκοντο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τέσσαρες ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους, ὧν ὁ εἷς καθεστηκυίας ἡλικίας, φέρων ταινίαν παρασήμου ἐν τῇ κεμβοδόχῃ τοῦ στρατιωτικῶς κομβωμένου ἐπενδύτου του, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο στρατηγός.

Δι' ἑνὸς ταχέος βλέμματος οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες ἐξήτασαν τὸν νέον.

Ὁ τὴν ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς φέρων, ὅστις ἦτο προφανῶς ἀνώτερος τῶν λοιπῶν, ἔλαβε τὸν λόγον.

— Καὶ λοιπὸν, φίλε μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος καί τινος συμπαθείας, εὑρίσκεσο ἐν Σεδάν.

— Μάλιστα κύριε.

— Εἰς ποῖον σύνταγμα;

— Εἰς τὸ δέκατον τῶν δραγόνων τῆς ταξιαρχίας Μισέλ.

— Τί βαθμὸν ἔχεις;

— Καταλυματίας.

— Ἄ!

Καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἀντήλλαξαν βλέμμα μετ' ἐκπλήξεως. Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ νέου, ἐκ τοῦ διακεκριμένου αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἀξιωματικός.

— Ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἐπανέλαβεν ὁ στρατιώτης, ἐγεννήθην ἐν Μαρεῖλ τῶν Βοσγίων, εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἐπινάλ.

— Κάλλιστα. Καὶ τώρα τί ζητεῖς;

— Κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης ἐκ συγκινήσεως καὶ δακρύων. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθοῦν νέα ὅπλα καὶ νὰ σταλῶ πάλιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἀδιάφορον ἂν ἦμαι εἰς τὸ ἱππικὸν ἢ τὸ πεζικὸν, εἰς ἀρχαῖον σύνταγμα ἢ εἰς τὴν μεταβατικὴν φρουράν· ἀρκεῖ νὰ μπορέσω νὰ πολεμήσω ἀκόμη.

— Καλά. Ἀλλὰ θέλεις νὰ τηρήσῃς τὸν βαθμόν σου,

— Βεβαιότατα, κύριε· ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ κανὲν ἐμπόδιον δι' αὐτὸ τότε θὰ καταταχθῶ ὡς ἁπλοῦ στρατιώτης.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφαιρέσωμεν τὸν βαθμόν σου, οὔτε τὰ πρὸς προβιβασμὸν δικαιώματά σου. Τοῦτο θὰ τὸ ἐξετάσωμεν σπουδαίως σήμερον ἀμέσως καὶ θὰ λάβῃς ἀπάντησιν.

— Τί γενναῖον παλληκάρι! εἶπεν εἷς τῶν λειτουργῶν εἰς τὸ οὖς τοῦ πλησίον του καθημένου. Ἔπειτα ἔσυρε τὸ σχοινίον κώδωνος. Εἷς ὑπάλληλος ἐνεφανίσθη.

— Ἰδοὺ, εἶπεν αὐτῷ, ὁ καταλυματίας Ἰάκωβος Γρανδὲν τοῦ 10 συντάγματος τῶν δραγόνων. Διὰ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς δώσῃ ὁ ἴδιος, θὰ καταγράψητε τὰς ὑπηρεσίας του. Ἀλήθεια, καταλυματία, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ἔχεις χρήματα;

— Ἔχω ἀκόμη ὀλίγα, κύριε.

— Καλά. Θὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ αὔριον τὸ πρωΐ.

Καὶ τῷ ἔνευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπάλληλον.

— Πρὶν ἀποσυρθῶ, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἔχω νὰ σᾶς ἐγχειρίσω κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐπιμελῶς καὶ εὐλαβῶς ἐφύλαξα.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἄ! ὄχι· ἡ μία μόνο εἶνε γυναῖκά του.

— Τότε ἡ ἄλλαις, εἶνε παιδιά του;

— Οὐμ... δηλαδή, θέλω νὰ πῶ πῶς εἶχαν καὶ αὐταῖς πετεινούς, ἀλλὰ πέθαναν.

— (*Ἡ κόρη ἐν θριάμβῳ*). Καλὰ λοιπὸν τῶλεγα πῶς εἶνε... χῆρες.

———

Τὴν ἐπαύριον ἑνὸς γάμου, ὁ πατὴρ ἀσπάζεται τὴν κόρην καὶ τῆς λέγει:

— Ἔ! σοῦ ἔδωσα ἕνα ἄνδρα ποῦ θὰ σ' ἀγαπᾷ σ' ὅλη σου τὴν ζωή... Δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ λάβῃς ἀφορμὴν παραπόνου ἐναντίον του.

— Ναί, παπάκι· ἀλλὰ ἔχει, ξεύρεις, κάτι ἀχρείαις συνήθειαις..

———

Ὁ λόγος δι' ἕνα παχύσαρκον.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ὑγεία τοῦ Ξ;

— Πῶς νὰ μοῦ φανῇ, ὅ,τι βλέπω εἶνε πῶς πηγαίνει πάντα ἀπὸ πίσω ἀπὸ μιὰ κοιλιά..

———

Μεταξὺ δύο φιλενάδων:

— Πολὺ πλούσιο στῆθος αὐτῆς τῆς Σοφίας, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, αὐτὸν τὸν πλοῦτον θὰ τὸν χρεωστᾷ μᾶλλον εἰς τὴν ράπτρα της.

— Οὐ βέβαια, αὐτὴ δὲν εἶνε φυσικὰ *στηθική*.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς αὔριον μέχρι νεωτέρας γνωστοποιήσεως ἡ πρώτη ἁμαξοστοιχία θέλει ἀναχωρεῖ τὴν πρωΐαν ἐκ Πειραιῶς τὴν 4.35, ἐξ Ἀθηνῶν δὲ τὴν 5.

(*Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Σιδηροδρόμου*)

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΡΝΙΑ

τετράπαχα, βασιλικὰ θρεμμένα, βασιλικὸ σόϊ, βασιλικὴ εὐμορφιά. Εὑρίσκονται ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀγορᾷ μόνον

εἰς τὸ Κρεοπωλεῖον τῶν ἀδελφῶν

ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΩΝ

τὸ μόνον πρασινοβαμμένο κρεοπωλεῖον.

Μὴν τὸ πάρετε δι' ἀστεῖο! διότι οἱ ἀδελφοὶ Γυφτόπουλοι ἠγόρασαν φέτος τὰ ἀρνιὰ τοῦ Βασιλέως, ἔχοντος ὡς γνωστὸν εἰς τὰ κτήματά του ποίμνια.

ΕΠΙΣΗΣ

ΒΟΔΙΝΑ ΤΗΣ ΚΕΑΣ

περίφημα μόνον ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸ αὐτὸ Κρεοπωλεῖον

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Λύγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Λιδηψὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὠρεοὺς Μιζέλην, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1)2 π. μ. Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ὑστέρνια Τήνου, Κόρθιαν καὶ πόλιν Ἄνδρου, καὶ κατὰ δεκαετεραήμερον διὰ Γαύριον Ἄνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀτμόπλοιον κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον· ἕτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Λίγιναν Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλήνην, Ζάκυνθον, Κατάκωλον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βῶλον, Σκίαθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Ὕδραν, Σπέτσας Ναύπλιον. 7 μ. μ. Σύρον, Σέριφον, Σίφνον Μῆλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοὺς, Κέρκυραν· ἐκ Πατρῶν ἕτερον ἀτμόπλοιον τὴν πρωΐαν ἑκάστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀσταχίδν, Μύτικα, Ζαβέρδα, Ἀλεξάνδρον, Ἠθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαώραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Καρβασαρᾶν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Δεωνίδιον, Κυπαρίσσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμένι, Καλάμας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1)2 π. μ. Διὰ Κέαν, Κύθνον, Σύρον, Τῆνον Μύκονον καὶ Κρήτην.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΧΑΡ. ΣΤΕΚΟΥ

61 Ὁδὸς Ἑρμοῦ 61

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μεγάλη συλλογὴ **ὑποκαμίσων** ἀνδρῶν πάσης ποιότητος. **Καπέλλα** ψάθινα ἀνδρῶν καὶ παίδων, **Κάλτσαις** καὶ τσουράπια, ἐσώβρακα λινᾶ καὶ βαμβακερά, **ὑποκάμισα καὶ καμιζόλαις** γυναικεῖαι νεώταται καὶ διάφορα χρησιμώτατα εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Ἐν πᾶσι τούτοις ποιότης ἀρίστη καὶ μετριότης τιμῶν.

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσικα)